

IZVOARELE CREDINȚEI

Ami deschiși gura și sorbesc, potestă! Lăsați-mă să
 înmormântez în pământ. Ci am avut ce știu și ce
 ne-am făcut, și nimeni n-așezat pe mine. Am ascuns de voi
 o puiță, și cum căsătoria mea, mai de oameni care să
 pot fi fantezi. Să-mi scrieți, să știu că sunt în viață și
 căre de a face. La 48.1-4.

case se a făcut la nr. 78, 1-7.
= Adversitatea aminte de mai mari, poate că au
putut participa în lumina, atunci cu înțelegere de
seamă la afecțiune felului lor de existență și
urmările acestora. nr. 13, 7
= sunt formele de parte noastră și

- la n-ur fi fost supurat de partea noastra cind
 s-au ridicat camera impotriva noastra. ne ar fi
 inchinat de ei, cind si sa aprins muma impotriva
 noastra. Invecinatul de fr supurat care muma
 dintr-o parte dintr-o. Pa 124, 2, 3, 6.
 - " - " din sura, sura ar calu ce muma.

după ce ai dat seama că nu poți să
 - să te a-ți fi din lumea, lumea ar trebui să
 să ei dar pentru că nu sunt din lumea, fi
 pentru că de te a-ți alor din lumea, fi
 aceluiași din lumea, 1944-1945, 19.

acum va abstețea sumea totu vis
= Seopile perden care am scrib acceste carte cū
ca se erat cum sumeșcu, domnele ius Afrieta
pe hurele Afiet a Euxet dala Eufintareca. Mieria
le pna in zina de azi. ca om me totu putu apornd
let ca a fiant sumeșcu in Mieria fenticoșala
din barba, ma asacum cu ael, apile care a
fiut a groapa pe marginea rucbu, la cempa in
mitchelat, ce fca aici? In e a zis: Trece si lag
toate mara in groapa asta. bar oia care au vis
putea-bumula Iis lui Veste! Sare dural acota in
carte ca si le putete aducera aminte Ecolit, 14

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BODOG PAVEL

Izvoarele credinței / Pavel Bodog. — Oradea: Scriptum, 2015
ISBN 978-606-8712-05-5

IZVOARELE CREDINȚEI

*Istoria Bisericii Penticostale din Burzuc
povestită de cei care au trăit-o*



Pavel Bodog



Editura Scriptum®
Oradea

© 2015 Editura Scriptum®
str. Lăpuşului nr. 28, 410264 Oradea — Bihor
Tel./Fax/Robot: 0359-412.765, Tel./Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

Cu excepția situațiilor când se specifică altfel, citatele biblice folosite sunt preluate din traducerea D. Cornilescu.

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN 978-606-8712-05-5

Tiparul executat în U.E.

*„Nu nouă, Doamne, nu nouă,
ci numelui Tău dă slavă
pentru bunătatea Ta,
pentru credincioșia Ta!”*

PSALMUL 115:1

Cuprins

<i>Cuvânt-înainte</i>	9
<i>Introducere</i>	13
Partea I: De la înființarea bisericii până la cel de-al Doilea Război Mondial (1928-1940)	21
Partea a II-a: Biserica din Burzuc în timpul celui de-al Doilea Război Mondial (1940-1945)	41
Partea a III-a: De la cel de-al Doilea Război Mondial până în ziua de azi (1945-2015)	49
<i>Anexe</i>	117
<i>Despre autor</i>	121

Cuvânt-înainte

DRAGĂ CITITORULE,

Mi s-a acordat onoarea să scriu introducerea acestei cărți, care va fi publicată cu ocazia aniversării a douăzeci de ani de la inaugurarea noii case de rugăciune din Burzuc și a nouăzeci de ani de prezență penticostală pe meleagurile noastre. Este istoria readusă la viață a bisericii care a suferit durerile nașterii duhovnicești a multora dintre credincioșii penticostali burzucani, care trăiesc, în prezent, în multe locuri din lume. Cartea pe care o ai în mână își propune să scuture praful care s-a așternut peste anii trecuți, poate chiar uitați, ai bisericii noastre. Ea își propune să deruleze iarăși filmul evenimentelor care ne-au marcat, punându-ne în contact cu fapte reale, cu locuri concrete și oameni adevărați, dintre care cei mai mulți au trecut „pirlazul” dintre vieți și se află acum acolo unde și-au dorit dintotdeauna să fie, adică acasă la Domnul. Dintre cei care au trăit ei înșiși aceste lucruri, unii vor fi profund marcați de lectura acestei cărți, retrăind viața trecutului, atât de proaspătă și intensă, și reîntâlnindu-se cu amintiri de mult apuse. Alții, mai tineri, vor fi surprinși probabil de evenimentele descrise în ea,

evenimente despre care poate n-au știut prea multe lucruri până acum. Și pentru unii și pentru alții, dorința și rugăciunea mea este să învățăm din trecutul nostru, ca prin el să ne înțelegem prezentul și să ne gândim viitorul.

Apariția acestei cărți a însemnat, desigur, o muncă de cercetare asiduă. S-au făcut deplasări pentru strângerea mărturiilor, care provin de la aproximativ șaiszeci de persoane, și pentru colectarea manuscriselor, care se află acum în arhivele noastre; s-au făcut înregistrări audio și video, fotografii; o muncă deloc ușoară. Paginile pe care urmează să le citești s-ar putea să-ți răscolească sufletul; mai întâi, pentru că autorul lor a îngăduit eroilor săi să se prezinte singuri, împreună cu încărcătura spirituală a trăirilor lor duhovnicești, iar apoi, pentru că lucrarea a fost scrisă de un om din sat, în graiul nostru bihorean de-acasă. Dincolo de rândurile scrise, parcă-i poți încă auzi pe acești pionieri și deschizători de drumuri rostind cu smerenie și recunoștință: „De n-ar fi fost Domnul de partea noastră...”^{**}

Asemenea multora dintre cei care vor citi aceste rânduri, mă consider favorizat de faptul de a mă fi născut și de a fi crescut în satul Burzuc. Suntem burzucani prin voia lui Dumnezeu și oriunde ne-am duce viața și oricare ar fi preocupările noastre, Burzucul va ocupa întotdeauna un loc aparte în inima fiecăruia dintre noi. Ne leagă atâtea amintiri de satul natal, de familiile lui și de biserica noastră, amintiri dintre care unele sunt mai plăcute, altele, poate, mai puțin plăcute. Menirea acestei cărți însă este aceea de a scoate în evidență felul în care Dumnezeu a hotărât să ia ființă și a condus Biserica Penticostală din Burzuc. Ea ne ajută să vedem mâna lui Dumnezeu și puterea cu care El a lucrat printre noi, mai ales pentru că biserica noastră ocupă un loc aparte în istoria mișcării penticostale din țara noastră și din străinătate, dacă ținem seama de numărul slujitorilor din diaspora care își au rădăcinile în Burzuc și care sunt răspândiți în multe locuri din lume. Le suntem îndatorați și profund recunoscători înaintașilor noștri pentru temelia pe care au pus-o în dragoste și cu dedicare față de Cristos.

Privind la amplasarea lucrării, ne minunăm de faptul că ea a fost

* Psalmul 124:1

declanșată și susținută de acești eroi simpli ai credinței, oameni necărturari, care au străbătut ulițele Burzucului încălțați cu opinci, împovărați de greutate, dar totuși plini de viață, niște săraci care i-au îmbogățit pe mulți; oameni care au înțeles că religia moștenită de la părinți nu le rezolvă problema păcatelor și a mântuirii. De aceea, ei au căutat să treacă, prin credință și pocăință, de la religie la relație, de la forme ritualice la o relație adevărată cu Dumnezeu, întemeiată pe rugăciune și pe Cuvântul Scripturii, pe umplerea și călăuzirea Duhului Sfânt. Iată cum au dorit ei să-L onoreze pe Mântuitorul!

Fiecare generație are nevoie de o întâlnire personală cu Domnul și Mântuitorul sufletelor noastre, Isus Cristos. Altfel, ajungem să *moștenim* credința, în loc să *o trăim*; ajungem să practicăm un creștinism caldikel, având doar o formă de evlavie, dar lipsindu-ne puterea.

Deși aceasta nu este o carte devoțională, vei întâlni pe paginile ei mulți oameni devotați; deși nu este un tratat despre sfințire, ea îți poate totuși schimba viața, oferindu-ți exemplul unor sfinți care au început fără experiență, fără modele, fără cărți de teologie și fără slujitori pregătiți la seminarii. Dimpotrivă, au fost hăituiți dintr-un loc în altul, însă fără a înceta să-L iubească pe Domnul din toată inima lor; și Domnul a lucrat împreună cu ei.

Bunicul meu, Bodog Teodor, a fost și el unul din pionierii credinței din Burzuc. A fost înmormântat în data de 5 iulie 1978. N-aș vrea să spun că înmormântarea cuiva ar fi profitabilă, însă, cu siguranță, eu am beneficiat de pe urma acestui serviciu. Aveam atunci paisprezece ani. Tocmai terminasem clasa a VIII-a și mă gândeam, la fel ca toți ceilalți din leatul meu, pe ce drum să apuc în viață. Voiam să merg la liceu, să plec cât mai repede din Burzuc și cât mai departe de casă. Planurile și visurile mele însă s-au izbit în ziua aceea de întrebările pe care aproape toți predicatorii prezenți la înmormântare, parcă vorbiți între ei, le-au ridicat și le-au pus ascultătorilor: „*Cine va merge de-acum să ducă Evanghelia la cei nemântuiți? Cine va urma exemplul fratelui Bodog?*”

Nu știu dacă au reușit să mai nimerească vreo inimă, însă pe a mea au zdrobit-o. Mi s-au spulberat toate visurile și mi s-au năruit toate planurile. Printre alții, au predicat la înmormântarea bunicului frații

pastori: Berar Ioan, președintele de atunci al Filialei Oradea, Ștengar Traian, pastorul Bisericii Numărul 1 din Oradea, și Lăcătuș Teodor, pastorul bisericii din Brașov. După terminarea slujbei de la cimitir, m-am întors acasă și am intrat în camera în care nu se intra decât de câteva ori pe an, vorba fratelui Mona, asigurându-mă că n-o să mă deranjeze nimeni. Acolo, plecat pe genunchi, cu ochii în lacrimi și stând în prezența Domnului, I-am promis, în acea zi de 5 iulie, că eu voi fi cel care va *duce* mai departe Evanghelia pe care bunicul o lăsase de-acum altora. Am crescut ca un vlăstar din rădăcina stejarului care căzuse. Nu știu dacă bunicul meu a aflat sau nu despre hotărârea mea. Știu însă că Dumnezeu n-a uitat și că, prin evenimentele pe care le-a adus în viața mea și prin experiențele prin care m-a trecut, m-a pregătit pentru ziua în care, în ciuda nevroziciei mele, m-a chemat El Însuși să-L urmez, lăsând totul în urmă. Astfel, am ajuns să-mi îndeplinesc promisiunea. Au trecut mulți ani de-atunci, zile cu soare și zile cu nori, dar vreau, dragul meu cititor, să-ți spun că „DUMNEZEUL CEL ATOTPUTERNIC RĂMÂNE ÎNTOTDEAUNA CREDINCIOȘ FĂGĂDUINȚELOR LUI.“

PASTOR IONEL BODOG

Introducere

Nu știu alți cum sunt, dar eu, când mă gândesc la locul nașterii mele, la casa părintească... la prichiciul vetrei cel humuit, de care mă țineam când începusem a merge copăcel, la cuptorul pe care mă ascundeam, când ne jucam noi, băieții... și la alte jocuri și jucării pline de hazul și farmecul copilăresc, parcă-mi saltă și acum inima de bucurie!

— ION CREANGĂ

BURZUCUL, VECHE VATRĂ ROMÂNEASCĂ

Sunt amintiri de care rămâi atașat toată viața, mai ales atunci când ele vin din universul fascinant al copilăriei. Multe întâmplări, dar mai ales năzbâtiile făcute, rămân legate de inimile noastre ale tuturor. Copilăria mea, ca de-altfel și copilăria multora dintre voi, cei cărora vi se adresează această carte, este legată de Burzuc. Deși, așa cum spunea Topârceanu, vremea a îngropat comoara copilăriei noastre, ea nu ne poate smulge și amintirea locului de baștină. În

data de 16 august 2015, mulți burzucani, vor veni din multe părți ale lumii să dezgroape, cu ajutorul memoriei, amintiri frumoase. Ziua de 16 august, când fiii satului se vor întoarce acasă, va fi cu siguranță o zi de neuitat și pentru copiii cărora globalizarea, secularismul și internetul le-a furat veselia și jocurile, izgonindu-i din edenul copilăriei în fața ecranului, fereastra unei lumi virtuale, cu filme ușoare și muzică grea, o copilărie ce nu mai seamănă deloc cu copilăria noastră. Mulți dintre cei plecați prin străinătăți se vor întoarce acasă, unde n-au mai fost poate de zeci de ani. Oare ce vor găsi? Ce vor arăta copiilor sau nepoților lor? Poate părinții lor nu mai sunt și nici casa părintească nu mai este; nu mai este nici colbul drumului din fața casei de rugăciune, care ni se așternea duminica pe pantofii proaspăt boxăliți. Strada este acum asfaltată, iar larma făcută de copiii care veneau la biserică a fost înlocuită de tăcere; mulți nici nu mai vin la biserică pe jos.

Cu siguranță, vei zice, dealurile au rămas aceleași. Aparent, da, însă în realitate, dacă vei veni la iarnă în Burzuc, vei vedea că în Pondrica, pe lângă sfat, pe pustă sau pe gârdurea asfaltată nu mai sunt copiii de altădată, adunați laolaltă, zbenguindu-se prin neaua imaculată și nici mulțimea săniilor cu tălpi lucii ce aluneca altădată la vale, îmbiindu-i chiar pe cei mari să redevină copii. Astăzi, neaua care cade pe ulițele satului stârnește lama utilajelor pentru dezăpezire, iar copiii stau acasă izolați și tăcuți în fața calculatorului.

A rămas în același loc, deși închis într-o cazemată de beton, izvorul Ciorgău, simbolul și originea satului. În urmă cu mai bine de șase sute de ani, după cum spun documentele, Ciorgăul a adunat în jurul său câțiva oameni care și-au ridicat case și gospodării, au întemeiat familii și s-au organizat în așezarea ce astăzi poartă numele Burzuc. Izvorul Ciorgău, în curgerea lui, a slujit multor generații, așa cum slujește încă și astăzi crescătorilor de animale din sat și celor care-l vizitează în fiecare zi cu bidoanele goale. Este izvorul care leagă generațiile și care ne învață marea lecție a dăruirii de sine. El nu te întreabă niciodată cine ești, nu-i pasă la ce oră îl deranjezi și nu-și numără clienții.

Burzucul a avut parte de „izvoare” bune, iar unele curg și astăzi. Dumnezeu le-a presărat peste tot: la Demea, fântâna Uânului, la Nuci, la Bora, la dispensar, la Doda și probabil că mai sunt și altele.

INTRODUCERE

Prin anul 1980, a venit din Israel să viziteze satul natal – Burzuc – un evreu pe nume Iouji, fratele lui baciul Miclouș. El a spus că ceea ce-și amintește și a rămas neschimbat din Burzucul copilăriei lui este Ciorgăul și Doda.

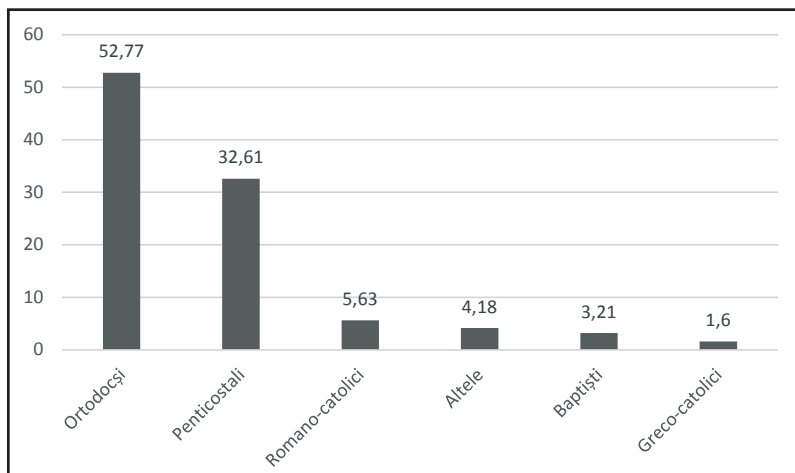
Mi-ar fi plăcut, cu această ocazie, să vă prezint o monografie completă a satului Burzuc. Din nefericire, informațiile referitoare la evenimentele și experiențele care au marcat viața social-culturală a satului sunt aproape inexistente în arhiva comunei. Prima atestare documentară a localității Burzuc datează din anul 1421, documente în care se vorbește despre posesiunile valahilor din Borzlyc (*possessio wolachalys Borzlyc*). Pentru necunoscători, în afara izvoarelor din sat, Valea Almașului este singurul curs de apă care traversează Burzucul. Situat pe drumul județean 767/A, care leagă șoseaua E 60 (Oradea – Cluj) de drumul național 19/E (Oradea – Marghita), Burzucul se învecinează cu localitățile Bălaia, Șușturogi, Almaș, Chioag, Păulești, Brusturi și Orvișele. Localitatea se află la nord-est de municipiul Oradea și la o sută nouăzeci și unu de metri altitudine, față de nivelul mării.

În prezent, satul este în curs de modernizare. S-a construit deja un sistem public de alimentare cu apă; s-a inițiat un serviciu de colectare a deșeurilor menajere și s-a asfaltat un important sector de drum. Nădărdum să vedem asfaltat și drumul spre Bălaia și cel către Sârbi, fapt care ar reduce timpul și cheltuielile de transport spre Oradea și, cu siguranță, ar da un plus de valoare satului Burzuc. În privința muncii în agricultură, populația satului s-a dotat acum cu mijloace mecanizate, fapt care a condus la eliminarea, în mare parte, a muncii manuale. Mulți dintre săteni și-au construit case cu dotări moderne.

Din păcate, lipsa infrastructurii a determinat absența investitorilor și implicit a locurilor de muncă, motiv pentru care mulți oameni din Burzuc au luat drumul către oraș sau spre alte țări, pentru a-și face un rost în viață, populația scăzând numeric foarte mult (mai existau 776 locuitori în anul 2011). Burzucul face parte din comuna Sârbi, întreaga comună având, în anul 2011, o populație de 2.609 locuitori, în scădere față de anul 2002, când avea 3.018 locuitori. Componenta confesională a comunei Sârbi, conform recensământului efectuat

IZVOARELE CREDINȚEI

în același an, este următoarea: ortodocși (52.77%), penticostali (32.61%), romano-catolici (5.63%), bapțiști (3.21%), greco-catolici (1.6%).



Componența confesională a comunei Sârbi

DESPRE MIȘCAREA PENTICOSTALĂ

De-a lungul istoriei, Dumnezeu a lucrat în diverse moduri prin oameni, națiuni și popoare. Astăzi, Dumnezeu lucrează prin Biserică. Ea este o instituție divină, inițiată nemijlocit de Domnul Isus Cristos Însuși. El a fost Cel dintâi care a folosit termenul de Biserică, atunci când a zis: *Voi zidi Biserica Mea și porțile locuinței morților nu o vor birui.* (Matei 16:18) Inaugurarea Bisericii creștine însă a avut loc în ziua Cincizecimii, de Rusalii, când Duhul Sfânt S-a pogorât peste primii credincioși. În general, după domnia lui Constantin cel Mare, Biserica creștină, în ansamblul ei, a cunoscut o epocă de slăbire a sănătății ei spirituale. Astfel, Reforma, care a avut loc mai târziu, și-a propus readucerea creștinismului pe făgașul său biblic inițial. Ea a fost marcată de marile principii: *sola scriptura* (numai Scriptura), *sola gratia* (numai prin har) și *sola fide* (numai prin credință). Marea Reformă

INTRODUCERE

inițiată de Luther și-a adus contribuția la restaurarea spirituală a creștinismului mai ales prin restabilirea doctrinei îndreptățirii prin credință, însă un mare câștig l-a reprezentat și faptul că a pus Biblia în mâna credincioșilor.

Au urmat alte reforme și alte mișcări de trezire spirituală care și-au propus să reformeze nu numai doctrinele Bisericii, ci și viața spirituală a fiecărui credincios în parte. Una dintre aceste mișcări de trezire a fost cea promovată de John Wesley, care a pus accentul pe doctrina despre sfințire, deschizând astfel poarta marilor treziri din secolele al XIX-lea și al XX-lea. Aici își are rădăcinile mișcarea penticostală.

Trezirea penticostală a reactualizat învățătura despre Duhul Sfânt, în care se cuprind botezul cu Duhul Sfânt și darurile spirituale. Începuturile mișcării penticostale se află în America, mișcare ce s-a răspândit și a influențat trezirile penticostale din multe alte țări. Apariția ei se leagă de lucrarea lui Charles Fox Parham, un predicator metodist care a deschis în luna octombrie a anului 1900, la Topeka, o școală biblică numită „Bethel Bible College“. În noaptea de 31 decembrie 1900, la cumpăna dintre secole, o studentă, pe nume Agnes Ozman, urmată apoi și de alții, a experimentat botezul cu Duhul Sfânt, însoțit de vorbirea în alte limbi.

Experiența de la Topeka s-a extins ulterior și în alte orașe, cea mai cunoscută mișcare de trezire prin revărsarea Duhului Sfânt fiind cea din Los Angeles, de pe strada Azusa, acum renumită în toată lumea și scrisă cu litere de aur în istoria mișcării penticostale.

În țara noastră, mișcarea penticostală a fost precedată de câteva evenimente, cum ar fi: traducerea Bibliei de către preotul Dumitru Cornilescu și tipărirea ei în anul 1921, trezirea spirituală inițiată de preotul Iosif Trifa din Sibiu în anul 1923, denumită și oastea Domnului, și trezirea promovată de preotul Tudor Popescu de la Biserica Cuibul cu Barză din București, care a pus bazele mișcării creștinilor după Evanghelie.

Sub influența marii trezirii penticostale din secolul al XX-lea, care a avut loc mai ales în America, a luat ființă și Biserica Penticostală din România, care a fost inaugurată odată cu deschiderea Bisericii Penticostale din Păuliș, județul Arad, în data de 10 septembrie 1922. Numele de penticostal derivă din cuvântul *pentecoste*, care este numele

în limba greacă al zilei Cincizecimii, adică al zilei de Rusalii, cum este cunoscută această sărbătoare la români. Astfel, pastorul Trandafir Șandru, cel care a pus bazele învățământului teologic penticostal din România, fost rector al Institutului Teologic Penticostal din București, în cartea sa intitulată *Biserica Penticostală în istoria creștinismului*, scrie că: „Biserica Penticostală nu se consideră o Biserică nouă, născută în secolul al XX-lea, ci o reînviere a Bisericii creștine din cel dintâi veac, așa cum a fost prima Biserică creștină născută în ziua de Rusalii și botezată cu Duhul Sfânt.”* Autorul acestei cărți relatează felul în care fratele Bradin Gheorghe a fost folosit de Dumnezeu pentru a deschide o pagină nouă în istoria trezirilor spirituale din țara noastră, alături de trezirile conduse de preoții Iosif Trifa și Tudor Popescu și alături de mișcarea baptistă.

În luna iunie 1922, Gheorghe Bradin s-a rugat pentru soția sa, Persida Bradin, care suferea de tuberculoză și hidropizie. După cum mărturisește Trandafir Șandru, soția fratelui Bradin a fost vindecată pe loc de Domnul Isus. Din acest motiv, în data de 10 septembrie 1922, familia Bradin a constituit, la locuința lor din comuna Păuliș, județul Arad, prima biserică penticostală. Până la sfârșitul anului respectiv, biserica lor a ajuns să numere treizeci de membri. În anul 1926, existau deja șase biserici penticostale în județul Arad, iar până în anul 1929, s-au înființat biserici noi în sudul Moldovei, în Banat, pe Târnave, în Bihor, în Moldova de Nord și Bucovina.

Un rol important în cadrul trezirilor penticostale din județul Bihor l-a avut fratele Ciuci Pavel, originar din Picleu, care a fost ordonat de fratele Bradin Gheorghe, în anul 1927. Prin contribuția fratelui Ciuci Pavel, credința penticostală a ajuns în satul Burzuc în iarna anului 1928. S-a constituit aici o biserică penticostală, al cărei prim pastor a fost fratele Bodog Teodor. Despre aceste evenimente ni se relatează în textul ce urmează și care a fost colectat și scris de Bodog Pavel, fiul fratelui Bodog Teodor.

Desigur, este greu să cuprinzi în câteva pagini aproape un secol

* Trandafir Șandru, *Biserica Penticostală în istoria creștinismului*, Editura Bisericii lui Dumnezeu Apostolice Penticostale din România, București, 1992, pag. 7

INTRODUCERE

de istorie. Cred totuși că lucrarea își atinge scopul. Astfel, în Partea I ni se prezintă vremurile de „foc“ ale bisericii, evenimentele care s-au petrecut de la înființarea ei până la cel de-al Doilea Război Mondial, adică între anii 1928 și 1940. Partea a II-a prezintă evenimentele care au marcat biserica în perioada celui de-al Doilea Război Mondial, adică între anii 1940 și 1945. În sfârșit, Partea a III-a prezintă evenimente din istoria bisericii noastre, care au avut loc după cel de-al Doilea Război Mondial, adică după anul 1945.

Acum, la ceas de sărbătoare, la acest popas festiv, prilejuit de întoarcerea acasă a fiilor satului care au plecat din Biserica Penticostală din Burzuc, dorința și rugăciunea mea este ca Dumnezeu să ne păzească satul de nenorociri și să-i binecuvânteze pe toți burzucanii cu sănătate și prosperitate spirituală și materială. Tot ce s-a făcut și s-a scris se datorează harului lui Dumnezeu!

PASTOR IONEL BODOG

PARTEA I

*De la înființarea bisericii
până la cel de-al Doilea Război Mondial
(1928-1940)*

Am început să alcătuiesc o istorisire despre lucrurile care s-au petrecut printre noi, după cum mi le-au încredințat cei ce le-au văzut cu ochii lor de la început și care au ajuns slujitori ai Cuvântului. Am găsit și eu cu cale, după ce am făcut cercetări cu de-amănuntul asupra tuturor acestor lucruri, de la obârșia lor, să le scriu în șir, unele după altele...*

În anul 1916, când tatăl meu, Teodor Bodog, era în vârstă de optsprezece ani, a fost luat, alături de alți tineri din sat, de armata austro-ungară, pentru a lupta împotriva Italiei, în Primul Război Mondial. În urma unui atac, dintre cei opt sute de soldați ai garnizoanei din care făcea parte, nu au mai rămas în viață decât optzeci și doi de oameni. În acel moment de răscruce, tatăl meu a făcut următoarea juruință înaintea lui Dumnezeu: *Doamne Dumnezeule, dacă mă scapi de aici, eu mă pocăiesc.***

* Aluzie la Luca 1:1-2.

** În vremea aceea, în casa lor se adunau bapțiștii, mama lui făcând parte din această biserică.

După doi ani și jumătate, pe care i-a petrecut prizonier la italieni, tata s-a întors acasă. S-a prezentat la comisariat, unde a fost informat că, de vreme ce a atins vârsta majoratului, după o lună de concediu, va trebui să se înroleze în armată, ca să-și îndeplinească stagiul militar. În felul acesta, a mai făcut trei ani de armată la grăniceri. În această perioadă, se trasau granițele dintre România și Ungaria, iar hotarele nu erau cele pe care le cunoaștem astăzi, ci se aflau mai aproape de Budapesta. În sfârșit, în urma unui ordin al americanilor, se spunea pe atunci, granița s-a stabilit acolo cum o avem și astăzi. Lucrurile acestea se întâmplau prin anul 1920. Când tata ne-a povestit, în copilărie, despre perioada aceea, l-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă granița s-ar fi nimerit să treacă prin mijlocului satului. Mi-a răspuns că s-ar fi făcut recensământul populației, și dacă ar fi fost mai mulți români, satul revenea românilor, dar dacă ar fi fost mai mulți unguri, satul ar fi trecut de partea Ungariei.

În sfârșit, după cinci ani și jumătate de război, prizonierat și armată, tata a fost lăsat la vatră.



Prin anul 1926, s-a auzit în satul nostru că în Picleu sunt pocăiți, care au fost botezați în apă și cu Duhul Sfânt și care vorbesc în alte limbi. În iarna anului 1928, pe la sărbători, au venit la Burzuc Pavel Ciuci, împreună cu Mihai Șorhenț și Karole. Au poposit în casa bunicilor mei din partea tatălui. Din curiozitate, câțiva săteni au venit să-i asculte predicând Evanghelia. Cei trei frați au venit și duminica următoare. Au vorbit iarăși din Scriptură și apoi au citit din Marcu 16:15: *Apoi le-a zis: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură. Cine va crede și se va boteza va fi mântuit.”* Frații aceștia le-au explicat celor prezenți ce s-a întâmplat la Rusalii, la coborârea Duhului Sfânt. Le-au vorbit despre Corneliu și cei din casa lui, așa cum scrie în Faptele Apostolilor, în capitolul 10; le-au vorbit și despre ucenicii lui Ioan care, ajunși la Efes, au fost întrebați: *„Ați primit voi Duhul Sfânt când ați crezut?” Ei i-au răspuns: „Nici n-am auzit măcar că a fost dat un Duh Sfânt”... Când și-a pus Pavel*

PARTEA I

*măinile peste ei, Duhul Sfânt S-a coborât peste ei, și vorbeau în alte limbi și proroceau.**

În urma mai multor vizite ale fraților, cei din Burzuc au dorit să se roage ca Domnul să-i boteze și pe ei cu Duhul Sfânt. Domnul S-a îndurat și au fost botezați cu Duhul Sfânt cinci frați și o soră. Aceștia au fost: Bițiș Pavel (a Mitri), Pop Pavel (a Rogaci), Blaga Gavril, Popovici Florian (a Petri), Pop Gheorghe (a Rogaci) și Doboș Ileana.

Atunci, în vremea sărbătorilor de iarnă din 1928, s-a aprins flacăra Duhului Sfânt la Burzuc. Veneau oamenii din curiozitate să vadă ce se întâmplă; și se întâmpla ca în ziua de Rusalii la Ierusalim, când Domnul Isus i-a botezat cu Duhul Sfânt: „și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească“ (Faptele Apostolilor 2:4).



În vremea aceea, tatăl meu se ducea cu prietenii săi și consilierii de la primărie la cârciumă. Într-o zi, le-a zis amicilor lui: Mă aflu pentru ultima dată aici cu voi, pentru că pe vremea când am fost pe front în Italia I-am făgăduit Domnului că mă pocăiesc dacă mă scapă cu viață din război. Dumnezeu m-a scăpat, așa că eu sunt gata acum să-mi împlinesc juruința. Ei au râs de el, însă tatăl meu și mama mea au încheiat legământ cu Domnul prin botezul cu apă și cu Duhul Sfânt.

Când a aflat bunicul din partea mamei că fata lui s-a pocăit, a pretins înapoi pământul pe care i-l dăduse ca zestre și a împărțit pământul pe care-l luase de la mama între ceilalți copii ai lui. Însă niciunul din frații mamei nu a intrat în porția ei de pământ. Bunicul fusese unul dintre cei mai bogați oameni din sat. Avea o livadă mare cu pomi fructiferi, dar mama nu avea voie să se atingă de pomii lui. De câte ori se întorcea de la slujba bisericii ortodoxe, trecea pe lângă casa noastră, lovea cu bastonul în poartă și ne înjura, deși se pretindea creștin.

Cuvântul lui Dumnezeu însă se vestea cu putere în satul nostru.

* Fapte Apostolilor 19:2, 6.

Oamenii se pocăiau și Îl primeau pe Domnul Isus Cristos ca Mântuitor al lor.

Pavel Bițiș (Dodoai) mi-a relatat o întâmplare din vremea aceea, pe când era în Hij*, la săpatul vici, cu încă un consătean. S-a stârnit dintr-odată ploaia, iar cei doi bărbați s-au adăpostit sub un pom. Cel dintâi a început să-i vorbească despre Domnul Isus consăteanului său. Credința în satul nostru era încă la început, iar când omul a aflat că stă de vorbă cu un pocăit, s-a dus să se adăpostească sub un alt pom, ca să nu se prindă pocăința și de el. Așa se vorbea pe atunci prin sat că pocăința se ia de pe unul pe altul. Altădată, se afla la o întâlnire de rugăciune, când au năvălit jandarmii în casa unde erau adunați. A încercat să fugă, dar jandarmii l-au prins și l-au bătut. Deja începuse prigoana.**



Ioan Sferlea, un alt frate din biserică, deținea un teren împădurit. Într-o zi a prins doi bărbați care voiau să fure lemne din pădurea lui. Fratele i-a întrebat pe cei doi bărbați dacă știu ce amendă vor primi, când îi va reclama la primărie pentru fapta lor. După ce a primit răspunsul, el le-a promis că îi va ierta, dacă duminica următoare vor veni la adunare. Cei doi bărbați s-au învoit. Astfel că, duminica următoare au venit să vadă și ei ce se întâmplă la pocăiți; au ascultat Cuvântul Domnului, care le-a atins inima, și s-au pocăit. Unul dintre ei era soțul sorei Lencuța, iar celălalt, era Toderica Pașcalău. Fratele Toderica a fost dus mai târziu să lupte în Al Doilea Război Mondial. Îl porecliseră pocăitu'. Făcuse armata la tunuri. Când a plecat odată într-o misiune, fără să știe din ce motive, tunul la care se afla el împreună cu alți cinci bărbați a explodat. Cei cinci bărbați au murit, el însă a scăpat cu viață. A fost anchetat de comandanții lui și cercetat, dar nu l-au putut găsi vinovat de nimic. Experiența aceasta l-a făcut

* Loc în care se află o parte din pământurile satului.

** După mărturia autorului, este vorba despre prigoana din timpul dictaturii regelui Carol al II-lea, de perioada în care prim-ministru al României era patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, Miron Cristea.

PARTEA I

pe fratele Toderica să citească Psalmul 91 ori de câte ori ținea ora de rugăciune: *Cel ce stă sub ocrotirea Celui Preaînalt și se odihnește la umbra Celui atotputernic zice despre Domnul: „El este locul meu de scăpare și cetățuia mea, Dumnezeuul meu în care mă încred!”**

Adunarea din Burzuc se ținea în casele fraților, la fratele Teodor Bodog, Gavril Cionca, Pavelea Rogaci, Gavril Blaga sau în casa Nuțuli. Pocăiții erau urmăriți de jandarmi pe vremea aceea**, iar fratele Pavel Ciuci căuta un colaborator la Burzuc. Fratele Pavel Ciuci l-a propus pe tatăl meu, dar el nu a vrut la început. După mai multe discuții cu el și cu ceilalți frați, tata a acceptat și a fost ordonat ca pastor.



Teodor Bodog (stânga) și Pavel Ciuci



Între timp, se schimbase nătarășul*** de la primărie. Pe noul venit îl chema Virgil. Era un bărbat mai aprig, care nu-l cunoștea pe tata.

* Psalmul 91: 1, 2.

** Este vorba despre anii '30.

*** Secretarul – reg.